

лирическият говорител възпява детските си дни в околностите на Итън, това класическо английско място, след което оплаква съдбата на следващите деца, на които предстои да застанат под ударите на съдбата и страстите: „Allas! Regardless of their doom / The little victims play“ („Уви! нехаещи за своята участ/ малките жертви играят!“)¹⁷. Парчето на „Стоунс“ със своята прекалена сантименталност може да бъде видяно като късна, пределно опростена издънка на тази традиция.

Авторът, който, оттласквайки се от нея, буквално я взривява, е Филип Ларкин. Става дума за неговото стихотворение от 1967 г. „High Windows“ („Високи прозорци“), което също тръгва от гледката на (две) деца. Ето неговото хисторическо начало:

*When I see a couple of kids
And guess he's fucking her and she's
Taking pills or wearing a diaphragm,
I know this is paradise*

В свободен превод: „Когато видя момче и момиче/ и отгатвам, че той я чука, а тя/ пие хапчета или носи спирала,/ знам, това е рай.“ Разбира се, тук първият стих е подвеждащ – „a couple of kids“: обектът на съзерцание в случая се оказва не две деца, хлапета (възможен превод), а момче и момиче, млада двойка с техните по-други игри. Но го разбираме едва когато ни тресне бруталната, разговорна директност на втория стих. Ларкин, роден през 1922, е от предишното поколение, отпреди антибебехапчето и бума на свободната любов. Неговият лирически аз може само да наблюдава от страни тези нови тела и нови отношения, тази нова, естествена безгреховност. Определят стихотворението му като „антиклерикално“ заради намека, че у новите млади грехът, макар и очевиден, е недоказуем и ненаказуем, щом (може да) няма плод. Но в случая по-съществено ми се вижда това, че именно човек от предишното поколение създава истинския, бунтарския шестдесетарски текст в разглежданата тематична линия. Именно защото всичко това на него му е отказано – освен в езика, където и се случва неговата революция.

Съвсем обратно, на дваесетина години по-младите Джагър и Ричардс всичко това е дадено, принадлежи им сякаш по право, те го живеят и олицетворяват. Но в началото на шейсетте именно на тях им се налага да са дисциплинирани поне в езика. Така първото оригинално, написано от

¹⁷ *The Golden Treasury of the Best Songs and Lyrical Poems in the English Language.* Selected and arranged by Francis Turner Palgrave. New Delhi: Oxford and IBN Publishing Co., p. 158.